Iubiţi credincioşi,

În săptămâna ce urmează Biserica va retrăi naşterea Domnului Isus Cristos. Ea inaugurează era nouă a lumii, era mântuirii, era eliberării de păcat. Nu din întâmplare istoria omenirii este împărţită din noaptea de Crăciun şi această noapte are o nouă semnificaţie pentru omenirea răscumpărată.

Cu certitudine că acesta a fost efectul răspândirii Evangheliei care a dat originea civilizaţiei creştine occidentale, şi de atunci încoace orice alt reînceput fără Isus Cristos a dat faliment. E suficient dacă ne gândim doar la momentul Revoluţiei franceze, la acea palidă tentativă de a reconsidera timpul şi istoria, substituind calendarului gregorian cu sărbătorile creştine, calendarul revoluţionar cu sărbătorile sale. Este adevărat că a durat ceva acest mod stângaci de a reface istoria, dar destul de puţin, aşa cum au durat de altfel şi alte tentative având la bază exemplul revoluţiei franceze, dar fără fundamentul Isus Cristos.

Astăzi comunitatea creştină celebrează acest nou început şi îl celebrează meditând asupra sărăciei Domnului. El se va naşte şi va veni într-o iesle, unicul loc pe care l-au găsit disponibil Iosif cu Maria, încălzit de respiraţia animalelor. Şi totuşi, el este Creatorul şi Regele Universului! Că Dumnezeu se întrupează într-un nou născut este un mister de credinţă pe care numai o iubire infinită poate să îl justifice. Iubirea lui Dumnezeu pentru om are acest „exces” pe care mentalitatea noastră nu reuşeşte să îl cuprindă: se naşte dintr-o Fecioară şi primele sale scântece se aud într-un staul, printre animale.

Şi astăzi, după multe secole, mai suntem uimiţi din cauza unui eveniment atât de singular, care ne cheamă să reflectăm cu seriozitate asupra sensului prezenţei divinului în istorie. Încă o dată Dumnezeu ne năuceşte cu o acţiune neobişnuită care pune în prim plan alegerea pe care a făcut-o: micimea, slăbiciunea, sărăcia care par a fi în contrast cu omnipotenţa divinităţii, unicul lucru de care omul se simte atras şi este dispus să-l primească de la Dumnezeu.

Omul preferă să-l vadă pe Dumnezeu în omnipotenţa sa, un Dumnezeu înaintea căruia să i se poată închina. De aceea a-l întâlni în simplitatea unui copil sau în modestia unui om este dificil, dacă nu chiar scandalos. Şi totuşi, Dumnezeu se face om. Alege această cale pentru a întâlni făptura umană şi pentru a se revela ei. Acesta este cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului: făcându-l prietenul său, confidentul său, unul ca şi el. Prin întrupare, omenirea pătrunde în divinitate şi divinitatea aparţine omului.

Acest mister despre care am vorbit va fi celebrat peste câteva zile, la Crăciun. Darul acesta poate fi refuzat, trecut cu vederea sau primit cu bucurie şi cultivat. Acestea sunt trei răspunsuri pe care omul poate să le dea iniţiativei divine: Primul răspuns îl dau cei ce se opun luminii care caută să le ilumineze mintea şi să le încălzească inimile, a celor care cultivă o atitudine contrară adevărului şi dreptăţii şi care caută eliberarea omului de legea divină. Al doilea îl dau cei care sunt „călduţi”, cei care trăiesc creştinismul lor ca un accesoriu al vieţii care nu dă roade, care este sufocat de alte lucruri ce par a fi mai importante pentru a le dedica timp şi spaţiu. Al treilea îl dau cei sfinţi, cei care au luat în serios faptul că sunt creştini şi riscându-şi chiar şi viaţa, caută să-şi facă din propria persoană imaginea lui Dumnezeu. Ei sunt adevăraţi făuritori ai eliberării omului, cei care acceptă cu bucurie darul divin.

Iubiţi credincioşi,

Acest dar este o persoană cu un nume precis: Spiritul Sfânt. El este făuritorul sfinţirii omului, cel care face dintr-un simplu om un alt Cristos.

De aceea iată ce înseamnă a fi creştin: înseamnă a face loc în viaţa proprie Spiritului Sfânt. Iată de ce Crăciunul asumă o semnificaţie profundă şi personală: trebuie să-l naştem pe Cristos în noi, în sufletele noastre. Dacă nu vom face acest lucru celebrarea Crăciunului devine doar un rit, golit de semnificaţii, care nu lasă nici un semn, pentru că nu ne aduce anunţul de bucurie şi pace. Vom fi precum locuitorii din Betleem care nu au reuşit să găsească un loc pentru o femeie gravidă şi au lăsat ca Dumnezeu să se nască departe de ei.

Misterul Crăciunului este răstălmăcit în zilele noastre. Dacă ne gândim doar un moment ce a devenit Crăciunul, beculeţe, lumini colorate, artificii, cadouri, consum fără măsură, zile libere. Ce are de a face Dumnezeu cu toate acestea? Nimic. Este doar un pretext pentru a sărbători, pentru a te distra, pentru a sta împreună, dar nu pentru a face loc lui Dumnezeu în societatea noastră implicată în cu totul alte proiecte. Poate că au avut loc ceva fapte bune, poate propagandă la televizor, dar pentru Dumnezeu, nimic. Dimpotrivă legea sa este tot mai

departe de cea care guvernează acţiunile noastre.

Iată, dacă vom face aşa, Dumnezeu nu se va naşte în inimile noastre şi în comunităţile noastre şi acel mesaj de pace devine mereu mai dificil de a fi ascultat pentru că fără Dumnezeu legea civilă este mereu încălcată şi drepturile omului de foarte multe ori călcate în picioare.

Crăciunul, sărbătoarea copilului Isus, vede în continuare creşterea numărului de copii ucişi prin avort, violentaţi pentru plăcerea celor mari, ucişi de o societate tot mai violentă, pentru că este tot mai egoistă şi incapabilă de iubire.

De aceea, celor care ascultă mesajul Crăciunului li se cere să nu se comporte precum betleemiţii, ci ca păstorii, ca magii, care la anunţul divin se pun în mişcare pentru a-l întâlni pe Domnul şi a-l adora. Numai astfel popoarele de azi, care trăiesc în întuneric, vor vedea din nou strălucirea luminii. Amin.